

in a multicultural environment. Therefore, this elective component should continue to be offered to students, with its format, topics, forms and methods of teaching meeting modern requirements and having a positive effect.

It can be confidently stated that intercultural competence is not a luxury but a necessity in modern healthcare. A paramedic who lacks basic cultural sensitivity risks communication failures, losing patients trust, or even causing intercultural conflict.

References:

1. Halchun N.P. (2021) Mizhkulturna kompetentnist yak skladnyk profesiinoi kompetentnosti medychnoho pratsivnyka [Intercultural Competency as a Component of the Professional Competency of a Healthcare Professional]. Current Issues of the Humanities. Interuniversity Collection of Scientific Papers by Young Scientists of the Ivan Franko Drohobych State Pedagogical University. Issue 43. Vol. 1. pp. 211-219. Retrieved from: <https://surl.li/pregsr>

2. Halchun N. P. (2024) Formuvannia mizhkulturnoi kompetentnosti maibutnikh medychnykh pratsivnykiv u protsesi vykladannia inozemnoi movy : dys. ... PhD: 011 Osvitni, pedahohichni nauky [Forming of Intercultural Competency of Future Medical Specialists in the Process of Foreign Languages Teaching, PhD Thesis, 011 Educational and Pedagogical Sciences]. Lutsk, 2024. 200 pp. Retrieved from: <https://surl.li/zkryak> [in Ukrainian].

3. Yahupov V. V., Kolodka Yu. O. (2025) Mizhkulturna kompetentnist yak vazhlyva skladova viiskovo-profesiinoi kompetentnosti suchasnoho ofitsera: dosvid derzhav-chleniv NATO [Intercultural Competence as an Important Component of Military-Professional Competence of Modern Officers: The Experience of NATO Member States] Innovative Pedagogy. Issue 79. Volume 2. pp. 177-183. Retrieved from: <https://surl.li/mbukxt>

Ірина Камінська

Науковий керівник – к.мед.н., доц.

Сергій Калинчук

КЗВО «Волинський медичний
інститут»

РОЗВИТОК СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ ПАРАМЕДИКІВ В УКРАЇНІ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ТА ОРІЄНТИРИ РЕФОРМ

Постановка проблеми. Система екстреної медичної допомоги (ЕМД) відіграє критичну роль у збереженні життя та здоров'я населення. Одним із ключових компонентів її функціонування є парамедики – фахівці, здатні надавати невідкладну допомогу на догоспітальному етапі. З огляду на впровадження медичної реформи в Україні, створення ефективної системи підготовки парамедиків є актуальним і потребує наукового обґрунтування та порівняння з міжнародним досвідом.

Мета дослідження. Аналіз сучасного стану підготовки парамедиків в Україні, виявлення ключових проблем та перспектив, а також порівняння вітчизняного досвіду із провідними світовими практиками.

У дослідженні використовується описовий, порівняльний, аналітичний та системний методи. Джерельну базу складають нормативно-правові документи

МОЗ України, дані міжнародних організацій, наукові публікації, результати соціологічного опитування студентів та викладачів медичних коледжів, інтерв'ю з фахівцями служби ЕМД.

На сучасному етапі парамедик в Україні – це спеціаліст із фаховою передвищою медичною освітою, підготовка якого триває 3 роки на базі 11 класів та 4 роки на базі 9 класів. Програма підготовки передбачає вивчення анатомії, фізіології, фармакології, догляду за пацієнтами, а також опанування навичок серцево-легеневої реанімації, транспортної іммобілізації, роботи з обладнанням екстреної медичної допомоги. Попри оновлення стандартів, система підготовки має низку недоліків: недостатню кількість годин практичної підготовки, обмежену матеріально-технічну базу, відсутність єдиного державного іспиту, нерівномірну підготовку в залежності від регіону, нечітке законодавче регулювання професійних прав.

Порівняння з міжнародними моделями демонструє, що ефективна служба ЕМД базується на стандартизованій багаторівневій підготовці, сертифікації та безперервному професійному розвитку. У Польщі парамедики проходять 3-річну університетську підготовку з обов'язковою сертифікацією. У Німеччині з 2014 року діє модель Notfallsanitäter із держіспитом та переатестацією кожні 5 років. В Ізраїлі система включає кілька рівнів, обов'язкову щорічну сертифікацію та навчання з використанням симуляцій. У Японії парамедики проходять 2–3-річну підготовку, сертифікацію та періодичне оновлення ліцензії.

Усі ці моделі об'єднують стандартизовані вимоги, державний контроль та безперервну освіту. Їх адаптація може покращити українську модель.

Висновки. Підготовка парамедиків в Україні перебуває на етапі становлення. Важливим кроком є уніфікація стандартів, національна сертифікація, розвиток практичного навчання та гармонізація з міжнародними вимогами. Зарубіжний досвід має стати орієнтиром у реформуванні національної системи ЕМД.

Список використаних джерел:

1. Національна служба здоров'я України. Аналітичні матеріали. – 2023.
2. World Health Organization. Prehospital trauma care systems. – Geneva: WHO, 2005.
3. Вороненко Ю.В., Вороненко О.Ю. Управління якістю надання екстреної медичної допомоги. – К., 2020.
4. Закон України «Про екстрену медичну допомогу». – Відомості Верховної Ради України, 2012, № 92.

Інна Вольська

Науковий керівник – д.психол.н., доц.

Тетяна Пастрик

КЗВО «Волинський медичний інститут»

ПРОФЕСІЙНІ РИЗИКИ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ МЕДИЧНОГО ПЕРСОНАЛУ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

Актуальність теми дослідження професійних ризиків емоційного